

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 18. travanj 2018. [\[Multimedia\]](#)

Krštenje – znamen kršćanske vjere

Biblijski odlomak: Ivanovo Evanđelje 3, 5-6 "Odgovori Isus (Nikodemu): 'Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je'".

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo, u ovom uskrsnom vremenu, kateheze o krštenju. Značenje krštenja jasno se vidi iz njegovog slavljenja, pa ćemo tome posvetiti pažnju. Kad promatramo liturgijske geste i riječi, možemo uočiti milost i zadaću ovog sakramenta, koje treba uvijek iznova otkrivati. Spominjemo ga se u škropljenju blagoslovljenom vodom koja se može činiti nedjeljom na početku mise, kao i u obnavljanju krsnih obećanja na vazmenome bdjenju. Naime, ono što se događa u slavlju krštenja pokreće duhovnu dinamiku koja se provlači kroz sav život krštenika; to je početak procesa koji nam omogućuje živjeti ujedinjeni s Kristom u Crkvi. Zato nas povratak izvoru kršćanskog života vodi do toga da bolje razumijemo dar koji smo primili na dan našeg krštenja i obnovimo svoju predanost da na nj odgovorimo u stanju u kojem se danas nalazimo. Moramo obnoviti predanost, bolje razumjeti taj dar, koji je krštenje, i sjetiti se dana našeg krštenja. Prošle srijede sam zatražio da za „domaću zadaću“ svaki od vas zapamti dan krštenja, kad je kršten. Znam da neki od vas to znaju, drugi, ne; oni koji to ne znaju, neka pitaju rođake, druge osobe, kumove, kume... neka ih pitaju: „Koji je datum mog krštenja?“, jer je krštenje novo rođenje i to je kao drugi rođendan. Jeste li to shvatili? Napravite tu zadaću kod kuće, pitajte: „Koji je datum mog krštenja?“.

Prije svega, u obredu primanja, pita se za ime kandidata, jer ime označava identitet neke osobe. Kada se predstavljamo drugima odmah kažemo svoje ime: „Zovem se tako i tako“, kako bismo izašli iz anonimnosti, anonimna je ona koja nema imena. Da bismo izašli iz anonimnosti, odmah kažemo svoje ime. Bez imena ostajemo nepoznati, bez prava i dužnosti. Bog poziva svakoga po imenu, ljubi nas pojedinačno, u konkretnosti naše povijesti. Krštenje ražaruje u nama osobni poziv

da živimo kao kršćani, koji će se razvijati tijekom života, i podrazumijeva osobni odgovor, a ne odgovor posuđen od drugih po principu „kopiraj i zalijepi“. Kršćanski je život, naime, isprepleten nizom poziva i odgovora: Bog nastavlja izgovarati naše ime tijekom godina, ponavljajući na bezbroj načina svoj poziv da budemo suobličeni njegovu Sinu Isusu. Zato je ime važno! Veoma je važno! Roditelji razmišljaju o imenu koje će dati djetetu i prije njegova rođenja: i to je sastavni dio iščekivanja djeteta koje će, u svoje ime, imati svoj originalni identitet, također za kršćanski život vezan uz Boga.

Postati kršćanin je, naravno, dar koji dolazi odozgo (Iv 3, 3-8). Vjeru se ne može kupiti, ali se može za nju moliti i primiti je na dar. „Gospodine, podari mi dar vjere“, to je lijepa molitva! „Da imam vjeru“, to je lijepa molitva. Moliti za taj dar, ali je se ne može kupiti, već je se traži. Naime, „krst [je]... sakrament one vjere kojom ljudi, prosvijetljeni milošću Duha Svetoga, odgovaraju Kristovoj blagovijesti“ (Red krštenja, Opće napomene, br. 3). Formacija katekumenâ i priprava roditeljâ, kao i slušanje Božje riječi na slavlju krštenja, žele pobuditi i probuditi iskrenu vjeru kao odgovor na Evanđelje.

Dok odrasli katekumeni osobno izražavaju ono što žele primiti kao dar od Crkve, djecu na krštenje donose njihovi roditelji, zajedno s kumovima. Razgovor s njima omogućuje im da izraze želju da djeca prime krštenje a Crkvi namjeru da ga slavi. „To roditelji i krstitelj očituju znamenovanjem djece na čelu“ (Red krštenja, Prethodne napomene, br. 16). „Znak križa na početku ističe pečat Krista na onome koji će mu upravo pripasti te označuje milost otkupljenja koju nam je Krist svojim križem zaslužio“ (Katekizam Katoličke Crkve, 1235). U tome slavlju činimo na djeci znak križ. Ali, želio bih se vratiti na temu o kojoj sam vam govorio. Znaju li se naša djeca pravilno prekrižiti? Toliko puta sam vidio djecu koja se ne znaju prekrižiti. A vi, očevi, majke, djedovi i bake, kumovi, kume, morate ih podučiti činiti dobro znak križa jer se time ponavlja ono što je učinjeno u krštenju. Jeste li dobro shvatili? Učiti djecu pravilno se prekrižiti. Ako to nauče kao djeca, dobro će to činiti i kasnije, kad odrastu.

Križ je znamen koji pokazuje tko smo: naš govor, razmišljanje, gledanje, rad stoji pod znakom križa, to jest, pod znakom Isusove ljubavi do kraja. Djecu se znanu križem na čelu. Odrasle katekumene znanu se tim znakom i na osjetilima, ovim riječima: „Primate znak križa na uši da čujete glas Gospodnji“; „na oči da vidite sjaj Božji“; „na usta da odgovorite riječi Božjoj“; „na prsa da Krist po vjeri stanuje u vašem srcu“; „na pleća da ponesete slatki jaram Kristov“ (Red pristupa odraslih u kršćanstvo, br. 85). Kršćanima se postaju u mjeri u kojoj se križ utiskuje u nas kao „uskrsli“ biljeg (usp. Otk 14, 1; 22, 4), pokazujući, čak i izvana, kršćanski način suočavanja s životom. Činiti znak križa kad se probudimo, prije jela, pred opasnošću, da bismo se obranili od zla, navečer prije spavanja znači reći sebi samima i drugima kome pripadamo, tko želimo biti. Zato je tako važno naučiti djecu dobro se prekrižiti. I kao što činimo pri ulasku u crkvu, možemo to činiti kod kuće, držeći u odgovarajućoj maloj posudi malo blagoslovljene vode – u nekim se obiteljima to i čini: tako da se svaki put kad se vraćamo ili izlazimo, čineći znak križa tom vodom, sjetimo da smo kršteni. Ne zaboravite, ponavljam, naučiti djecu prekrižiti se.

Apeli Svetog Oca

Proljetni sastanci Svjetske banke održat će se sljedeće subote u Washingtonu. Potičem napore kojima se, kroz financijsku uključenost, nastoji unaprijediti živote najsiromašnijih, potičući istinski, cjeloviti razvoj koji poštuje ljudsko dostojanstvo.

Ponovno želim skrenuti pozornost na Vincenta Lamberta i malog Alfiea Evansa, i želim ponoviti i snažno potvrditi da je Bog jedini gospodar života, od početka do prirodnog svršetka! A naša dužnost, naša je dužnost činiti sve kako bi se sačuvao život. Sjetimo ih se u tišini i molimo da se poštuje život svih ljudi, a posebno to dvoje braće. Pomolimo se u tišini.